HET MODE-PROJECT

Eén fashionchick.
Eén fashionhater.
Eén winnaar.

SUSAN JUBY

kluitman

NUR 285/W091701
© MMXVII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
© MMXVII Tekst: Susan Juby
© MMXVII Illustraties: Soleil Ignacio
First published in the USA by Viking, an imprint of Penguin Random House LLC.
Oorspronkelijke titel: *The Fashion Committee*
Nederlandse vertaling: Lisette Jonkman
Omslagontwerp: Oranje vormgevers
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.
Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Voor Jim, wiens gevoel voor stijl oneindig is.

The performance
that is fashion
is one road
from the inner to
the outer world.

– Elizabeth Wilson,
Adorned in Dreams

DEEL EEN

De modewedstrijd

Green Pastures Studiebeurs voor Nieuw Talent

Dit jaar zal de Green Pastures Studiebeurs voor Nieuw Talent worden toegekend aan een veelbelovende leerling met oog voor mode.

Om in aanmerking te komen, moeten alle geïnteresseerde kandidaten het aanmeldformulier uiterlijk op 15 februari indienen. In de aanmelding gaan de kandidaten in op hun inspiratie, hun benadering van ontwerpen en hun aanpak bij het verwerken van stoffen. De beste inzendingen ontvangen een uitnodiging om hun werk te presenteren tijdens de modeshow die op zaterdag 4 mei zal plaatsvinden op Green Pastures Academy of Art and Applied Design.

De kandidaten die in aanmerking komen voor deelname aan de modeshow, worden ook uitgenodigd om een introductieworkshop bij te wonen op zaterdag 2 maart.

Van de kandidaten wordt verwacht dat ze hun ontwerpproces documenteren door een modedagboek bij te houden (dat de juryleden mogelijk willen inzien). Ook is het de bedoeling dat iedere kandidaat tekeningen, foto's, moodboards en andere research aanlevert. We zijn op zoek naar vindingrijke, creatieve leerlingen, die hun ontwerpen precies kunnen laten aansluiten bij hun model.

De modeshow zal worden beoordeeld door een jury van artistieke professionals.

De winnaar van de modeshow ontvangt een beurs om gedurende één schooljaar in het Green Pastures Fashion Program mee te draaien. Deelnemen is mogelijk voor scholieren uit de vierde, vijfde of zesde klas. Voor meer informatie en het inschrijfformulier, ga naar www.fashionscholarship.greenpasturesacademy.com.

BELANGRIJKE DATA

Deadline aanmelding:
15 februari

Introductieworkshop voor geselecteerde kandidaten:
2 maart

Modeshow:
4 mei

één

CHARLIE DEAN

HÉ, EEN IDEE © Charlie Dean Designs

Kleed je naar je lotsbestemming. Ook als die bestemming nog in de toekomst ligt. Wil je astronaut worden? Draag wit. Ga voor puffy materialen. Naai badges op je outfit. Wil je hedgefondsmanager worden? Draag een prachtig gesneden pak, zelfs al moet je fastfooduniform eroverheen. Als je je kleedt met het oog op je dromen, is de kans dat ze uitkomen 75 tot 85 procent hoger!

DATUM: 8 FEBRUARI

Ik weet dat ik dit dagboek waarschijnlijk niet in hoef te leveren, maar als iemand er toch om vraagt, wil ik graag dat het allemaal perfect begrijpelijk is. Wie weet! Misschien wordt het wel deel van de Charlie Dean™-archieven, die worden opgeslagen in het FIT Fashion Museum. Ik wil graag dat iedereen die dit leest weet dat in het leven dingen vaak op den duur op hun pootjes terechtkomen. Als de situatie uitzichtloos lijkt en er geen hoop meer aan de horizon gloort, sta je waarschijnlijk op het punt om verrast te worden door een geweldige gebeurtenis.

Ik zal meneer Oliver, onze decaan, voor altijd dankbaar zijn, omdat

hij me attent maakte op deze levensveranderende en bijna wonderbaarlijke kans. Niet dat hij persoonlijk en specifiek met mij contact heeft opgenomen over de beurs, maar ik weet vrij zeker dat hij dat uiteindelijk wel gedaan zou hebben. Hij weet hoe graag ik naar Green Pastures wil. Ik heb hem al zeven keer gevraagd hoe ik op die school kan komen sinds ik afgelopen november hier op R.S. Jackson Senior High begonnen ben. Ik geloof dat hij een klein beetje bang voor me begint te worden. Dat zou de reden kunnen zijn dat hij zo weinig in zijn kantoor aanwezig is. Aan de andere kant kan dat ook komen doordat hij nog vier andere scholen heeft om zich over te ontfermen.

Ik breng mijn pauzes altijd door in zijn lege wachtkamer. Het is een goede plek om me terug te trekken van alle herrie en de vele onchique taferelen op R.S. Jackson – al is de wachtkamer ook best onchic. Maar alsnog, vandaag doet me vermoeden dat het een plek is waar wonderen gebeuren.

Ik zat rond lunchtijd in de wachtkamer te schetsen, toen de secretaris van de school binnenkwam. Hij is jong en heeft een verrukkelijk getinte huid en spetterende amandelvormige ogen. Hij is ook enorm, ruim een meter tachtig en lijvig, lijvig, lijvig op een zeer geruststellende manier. Beste secretaris ever! Als er een doos is die moet worden opgetild, of verdriet dat op een meelevende schouder moet worden uitgehuild, weet je gewoon dat hij daar de ideale persoon voor is.

We hebben zelfs dezelfde naam. De zijne is Charles. De mijne is Charlie, wat een afkorting is van Charlene. Is dat niet superleuk?

'Charlie, zit je hier alweer?'

Ik glimlachte. Er zit niets anders op wanneer men wordt geconfronteerd met zo veel positiviteit en warmte. Hij is als een houtkacheltje! Met een heerlijk warm dekentje eromheen gewikkeld!

'Ik zei toch dat je beter in het beeldendevorminglokaal kunt gaan zitten. Dat is waar alle creatieve types hier op school rondhangen in de middagpauze.'

'Ik zit hier prima,' zei ik.

'Oké. O, en als je meneer Oliver ziet, zeg hem dan dat zijn brievenbus vol zat. Hij zou echt eens op zijn werk moeten komen. Die vent krijgt meer post dan de Kerstman.'

Charles hield een grote stapel post omhoog.

Voordat ik kon reageren, klonk er een schreeuw en een doffe dreun in de hal.

'Ik zei toch dat je je bek moest houden, loser!' riep iemand, gevolgd door een knal die klonk als een lichaam dat tegen een rij kluisjes aan gesmeten werd.

Charles kreunde en dumpte de stapel post op de tafel voor me.

'Ben zo terug,' zei hij, en hij beende de hal in om het gevecht op te breken.

Buiten ging het geluidsniveau omhoog, en ik was blij dat ik veilig in de lege wachtkamer verscholen zat. Toen viel de envelop die uit de stapel stak me op. Met het logo van Green Pastures.

C'est très intéressant!

Ik trok de envelop voorzichtig tussen de andere post vandaan en hield hem voor me. Toen keek ik naar de deuropening, waar een gezicht verscheen dat het woord 'freak' naar me playbackte en toen verdween.

Ik haalde diep adem en liet de envelop in mijn tas glijden. Daarna verzamelde ik mijn spullen en haastte me het kantoor uit, weg van de ramptoeristen die waren blijven hangen na het gevecht. Ik verschanste me in de meisjestoiletten.

Eenmaal in het wc-hokje opende ik de envelop met trillende *mains*, wat Frans is voor 'handen', voor het geval je dat niet wist. Zoals ik had gehoopt en gebeden was het een aankondiging van de Studiebeurs voor Nieuw Talent-competitie.

Engelen juichten en koren zongen toen ik las dat de specialiteit van dit jaar mode was. Mijn grootste talent! Het lot ontvouwde zich voor mijn geestesoog als een rode loper die speciaal voor mij met de hand geweven was door een team van gestoord getalenteerde, ouderwetse

ambachtslieden in kraakheldere witte overalls.

Toen we vorig jaar naar Nanaimo verhuisden, was ik halverwege de vierde klas. Vanuit schoolverstoringsoogpunt was de timing van de verhuizing niet ideaal, maar mijn vaders hele stijl van opvoeden is gebaseerd op verstoring. Toen realiseerde ik me dat Nanaimo de thuisstad is van de Green Pastures Academy of Art and Applied Design, waar ze hét beste mode-lesprogramma hebben van welke middelbare school dan ook in heel Canada. Misschien zelfs het hele continent. Serieus. Het is net zo goed als de meeste mode-vervolgopleidingen, zo niet beter.

Ik heb ontdekt dat Green Pastures ieder jaar slechts een paar algemene toelatingsbeurzen verstrekt, en dan ook nog eens alleen aan leerlingen die van de derde naar de vierde klas gaan. Helaas voor de vervulling van mijn dromen, zit ik in de vijfde klas. Afgelopen voorjaar heb ik toch een aanvraag voor zo'n beurs verstuurd. Op het formulier had ik opgemerkt dat ik bereid was me een jaar terug te laten plaatsen, maar mijn aanvraag werd geweigerd. Het is eigenlijk gewoon leeftijdsdiscriminatie, maar ik geloof dat ik daar maar beter aan kan wennen als ik de modewereld in wil. De mensen die erover gaan zouden hun beslissing ook weleens kunnen hebben gebaseerd op mijn cijfers, die niet bepaald studiebeurswaardig te noemen zijn. Mijn focus ligt bij fashion. Ik kan me geen afleiding veroorloven van zaken als scheikunde of wiskunde, behalve als ze betrekking hebben op mode.

Ik wil niet opscheppen, maar ik ben getalenteerd genoeg om deel te nemen aan de moderichting op Green Pastures, ook al is het zó overcompetitief dat het eigenlijk competititief is, of misschien zelfs competititititief. Het probleem is alleen het schoolgeld voor Green Pastures. Onze huidige financiële status laat zich het best omschrijven als 'depressief'. Die school is *très cher*! (Hou er alsjeblieft rekening mee dat ik mezelf momenteel Frans leer via Google Translate. Ik weet dat ik een hoop fouten maak, maar ik vind het ook heel Frans van mezelf dat ik het wel blijf proberen. Het gros van de Franse lessen op R.S. Jackson

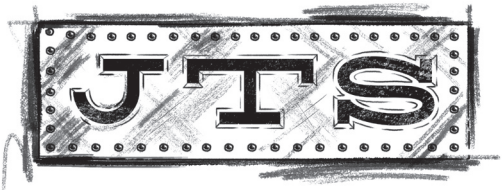
is vorig jaar geschrapt en dat ene lesuur dat er is zit al stampvol, maar ik *persister* wat leren en intellectuele groei betreft. Het is cruciaal om Frans te spreken als je de modewereld in wilt. Frans is zo'n beetje de lingua franca van de mode!)

Omdat het leven mooi is en er een God bestaat en ze heel veel van me houdt, is de Nieuw Talent-beurs ieder jaar gebonden aan een bepaalde specialiteit. Elk jaar is dat iets anders. Vorig jaar was het pottenbakken. Het jaar daarvoor was het materiaalkunst. In theorie had het gekund dat ik negen jaar had moeten wachten voordat mode aan de beurt was! Dan zou ik vijfentwintig zijn en er niet meer echt tussen passen, al neem ik huidverzorging zéér serieus en ben ik een van de beste parttime huidverzorgings- en make-upverkopers bij Shoppers Drug Mart. Maar dít is het jaar waarin ze een modebeurs aanbieden. Wat is de kans? Nou ja, ik geloof dus tien procent. Maar toch!

Ik stond in dat wc-hokje en staarde naar de brochure. Dit moest wel voorbestemd zijn, aangezien ik 'm precies op tijd in handen kreeg om me aan te melden. Ik had de deur gevonden die directe toegang bood tot mijn dromen van verlossing!

twee

8 FEBRUARI

Het lijkt me behoorlijk nutteloos dat kandidaten een dagboek moeten bijhouden dat toch nooit iemand gaat lezen. Ik hoop dat het niet tegen me gebruikt gaat worden in een rechtszaak rondom studiebeursfraude. Ach, what the hell. Ik vertel gewoon de waarheid, dan ben ik het maar kwijt, en daarna steek ik dit dagboek in de fik.

Toen ik zag dat de studiebeurs voor Green Pastures dit jaar zou worden gegund aan een leerling in de moderichting, had ik zin om iemand een stomp te verkopen. Ik had gehoopt dat het dit jaar metaalbewerking zou zijn. Of tekenen, of houtsnijden. ALLES BEHALVE DIT, VERDOMME.

Maar de beurs was voor mode, dus dat betekende: geen kunstacademie voor mij.

Ik kreeg het goede nieuws van het meisje dat naast me zit in de les die door de leraar 'loopbaanontwikkeling' wordt genoemd, maar de meesten van ons hebben inmiddels geleerd om onze verwachtingen omlaag bij te stellen, dus noemt iedereen

het 'loopbaanverschrikking'. Het meisje liet de brochure over de studiebeurs op haar tafel liggen toen ze naar de wc ging, waarschijnlijk om te checken of haar rare make-up en idiote bobbelkapsel nog goed zaten. Mijn oog viel erop omdat ik geen zin meer had om te luisteren naar hoe mevrouw Donner doorboomde over banen in de olievelden, de gaswinning, de houtindustrie of de mijnen, en over hoe die banen de enige verantwoordelijke keuze waren voor een 'bepaald soort leerling'. Oftewel leerlingen uit arme milieus of de arbeidersklasse. Oftewel leerlingen die gemiddeld of slecht presteren. Oftewel ik.

Mevrouw Donner had duidelijk nog nooit *Dead Poets Society* gekeken, of *To Sir, With Love*, of een andere film over hoe je studenten inspireert om méér uit het leven te halen. Ze zei het niet met zoveel woorden, maar het slimste wat we volgens mevrouw Donner konden doen, was al onze hoop en onze dromen achterlaten bij de ingang van het lokaal. Berg die shit op, want het zit alleen maar in de weg als je straks een minuscuul radertje in de economische machine bent.

Haar boodschap over een praktische instelling was nog niet doorgedrongen tot het meisje dat naast me zat. Alleen een mimespeler of een professioneel eenwielrijder was minder praktisch ingesteld dan dat meisje. Ze zag er elke dag uit alsof ze onderweg was naar een verkleedfeestje met als thema 'zie er veertig jaar ouder uit dan je eigenlijk bent'. Zij was waarschijnlijk in de zevende hemel dat de studiebeurs voor Green Pastures dit jaar werd uitgereikt aan een modestudent, aangezien ze me precies het soort mens leek dat blij werd van fashion design. Precies het soort mens dat wilde werken in de meest corrupte en zogenaamd creatieve industrie die er is. Een industrie die er geheel op gericht is om je een slecht gevoel te geven over hoe je eruitziet en je te laten verlangen naar meer dan je nodig hebt.

Ik las de aanvullende info. Daarvan kreeg ik zin om dat papiertje in de fik te zetten, of het te versnipperen en onder in een konijnenhok te gooien.

Toegegeven: er is niet veel voor nodig om mijn woede op te wekken. Mijn grootouders hebben een klein, boos schnauzer-jack russelhondje dat Bites heet en dat werkelijk het ellendigste schepsel op aarde is. Toen hij de man die de meterstand kwam opmeten had gebeten, moest mijn oma hem meenemen naar iets wat een 'reactiviteitscursus' heet. Ik ging mee uit interesse. De andere honden die daar aanwezig waren, werden gek bij het minste of geringste: andere honden, een geluid, een beweging, een licht briesje. Ze blaften, gromden, gooiden zichzelf tegen de tralies van hun kennel en rukten aan hun riem. Bites was daar de kalmste hond. Hij leek zelfs een beetje bang, wat niks voor hem is. Ik geloof dat hij zich na de cursus van angst een tijdje goed heeft gedragen. Het punt is dat ik die honden daar begreep, en dat ik me volledig kon inleven in hun situatie. Ik zou ook beter af zijn op een reactiviteitscursus dan op de middelbare school. John Thomas-Smith, reactief. Als ik ooit visitekaartjes nodig heb, laat ik dat erop zetten.

Maar terug naar de studiebeurs, Green Pastures en mode.

Green Pastures is de grootste trigger voor mijn reactiviteit vanaf het moment dat onze docent beeldende vorming ons er in de derde klas mee naartoe nam op schoolreisje. Schoolreisje! Alsof we naar het buitenland gingen of zo!

Ik weet nog goed dat we uit het stuk schroot stapten dat onze schoolbus moest voorstellen en met z'n allen op de parkeerplaats van Green Pastures stonden. We zagen er waarschijnlijk uit als gedetineerden tijdens hun taakstraf.

Geheel in stijl met hoe overweldigend speciáál alles was, was de campus super-de-luxe. De architectuur, de inrichting, de tuinen en het meubilair: ieder detail was ontworpen om creatieve

jongelingen te inspireren. Maar wel alleen de rijke exemplaren.

We brachten er de hele dag door. We mochten deelnemen aan een olieverfles, woonden een college bij over grafische kunst, mochten een beetje beeldhouwen en kregen een kijkje in de pottenbakkerij. We liepen door de brede, lichte gangen en kwamen langs een levende muur, gemaakt van planten voor het 'verbeteren van de luchtkwaliteit'(!), gluurden naar binnen in de 'schuur speciaal voor houtbewerking'(!!!) en aten onze van thuis meegebrachte lunch in een gigantisch glazen atrium, omringd door halfgesloten hokjes die dienden als werkplekken voor de bovenbouw (ik kan niet eens bedenken hoeveel uitroeptekens dat verdient). We liepen rond in een verdomd 'atelier' dat door de modestudenten werd gebruikt, met een fotogenieke bakstenen muur en vintage meubelen. Er was een paskamer, speciale klaslokalen en een catwalk. Een *catwalk*.

Op de school was plaats voor leerlingen die zich wilden verdiepen in 'het opzetten van kleine dieren'. Ondertussen moesten we op onze kutschool, die slechts een kwartiertje hiervandaan lag, de helft van de lessen in een bouwkeet volgen en er gingen geruchten dat de gymlessen gecanceld zouden worden omdat de ballen zo duur waren.

Mijn vriendin Barbra was ook mee op de tour. Ze voelde vanaf het eerste moment dat we de campus op kwamen dat ik kookte van afkeer. Ze legde steeds haar hand op mijn arm, niet om me te zeggen wat ik moest doen of hoe ik me moest voelen, maar om me eraan te herinneren dat ik bestond, als dat een beetje logisch klinkt. Er was iets aan Green Pastures waardoor ik me onzichtbaar en boos voelde. Barbra begreep dat.

Ze begon kleine valse opmerkingen te maken over ieder nieuw ultraperfect detail. Toen ze ons de donkere kamer lieten zien, zei ze: 'Wij hadden er precies zo een toen we klein waren. Daar doet dit me echt aan denken.' Toen we een paar leerlingen

hun films zagen bewerken in de filmstudio, zei ze: 'Ze zitten echt boven op elkaar gepakt in die kleine ruimte. Arme zielen.'

Niet alleen hevelde ze een deel van mijn emoties naar zichzelf over zodat ik niet uit de tour zou worden getrapt, maar ze voorkwam ook nog eens dat ik zou worden aangeklaagd voor geweldpleging.

'John,' waarschuwde ze me toen we een leerling door de hal zagen slenteren in een wit pak, alsof hij verdomme dacht dat hij Tom Wolfe was. (Voor wie het niet weet, Wolfe is een schrijver die bekendstaat vanwege zijn witte pakken. We moesten tijdens Engels iets van hem lezen. Het verhaal maakte geen enkele indruk op me, maar onze leraar – die ons op de eerste dag had toevertrouwd dat hij eigenlijk bedrijfskunde had gestudeerd – hield niet op over Wolfes witte pakken en wat een geniale manier dat was om zichzelf als merk neer te zetten.) Hoe dan ook, deze gast had een klein snorretje en liep ons fluitend voorbij, en het kostte me ieder greintje hondenantireactiviteitstraining die ik in me had, en Barbra's goede invloed, om mezelf in te houden en hem niet te laten struikelen. Of hem opzij te duwen. Of op een andere manier korte metten te maken met het aanstootgevende geluk dat hij uitstraalde.

Terug in de bus naar huis was iedereen stil. Zelfs onze leraar leek ondersteboven van wat we net hadden gezien. Er werd niet nagepraat, maar wel een hoop gezucht. Eén jongen bleef maar ratelen over hoe 'episch' het zou zijn om naar Green Pastures te gaan.

'Heb je de laatste tijd nog loterijen gewonnen?' vroeg Gus Joseph, die goed is in auto's tekenen, maar niet bekendstaat om zijn goede gedrag.

'Het mooie nieuws is dat ze studiebeurzen aanbieden,' zei meneer Fairfax. Ik geef toe dat mijn ouwe sluitspier van hoop – waar die ook zit – zich aanspande bij zijn woorden.

Durfde ik het te hopen?

Meneer Fairfax checkte zijn mobiel en mompelde toen: 'Verdomme. Sorry, jongens, de deadline voor de algemene studiebeurzen was afgelopen vrijdag.'

Hij staarde nog een paar minuten naar het schermpje.

'Maar hier staat dat ze ieder jaar een Nieuw Talent-studiebeurs uitloven aan leerlingen uit de vierde tot en met de zesde klas. Jullie hebben 'm dit jaar gemist, maar misschien kunnen jullie je volgend jaar daarvoor aanmelden.'

Die tour was in februari. Vanwege ingetrokken subsidies en een algemene desinteresse vanuit de maatschappij voor kinderen uit arbeidersgezinnen, had onze school tegen de tijd dat het september was geen muziekles of beeldende vorming meer. De enige uitlaatklep voor onze creativiteit was lelijke woorden in onze tafels krassen, of in het geval van de echte probleemgevallen, in onze armen. Een paar weken geleden zag ik meneer Fairfax bij Starbucks werken.

En wat betreft de mythische studiebeurs voor Green Pastures, waar meneer Fairfax ademloos naar had gerefereerd als 'de Sorbonne van Vancouver Island': het jaar erop richtte de Nieuw Talent-beurs zich op keramiek. Dat was geen optie voor mij. Ik koesterde een woede tegen de oneerlijkheid van het leven, bewerkte metaal tot boze kunst, maakte boze tekeningen en was verbitterd. Het mag dan wel niet de productiefste benadering van het leven zijn, maar in ieder geval was het eerlijk.

Als de tour door Green Pastures een verongelijkt vlammetje klassenverachting in me had ontstoken, wakkerde mijn baantje bij de Salad Stop dat aan tot een bosbrand.

Salad Stop zit tussen de Waterfront Pub en het Ocean Breeze Liquor Depot op Hammond Bay Road, niet al te ver uit de buurt van Green Pastures. Steve is de chef van onze locatie, al brengt hij het grootste deel van zijn tijd door in zijn andere

zaken: een CrossFit-gym en een 'supplementenwinkel' voor spierbundels. Ik verdenk hem ervan dat hij de winkel daar geplaatst heeft zodat de drinkers uit de naastgelegen zaken de vitaminen kunnen aanvullen die ze zijn verloren tijdens het zuipen.

We serveren salades aan dames wier enige taak in het leven lijkt te bestaan uit tweemaal daags hot yoga doen. Ze komen tussen de lessen door een biologische groene salade bestellen, óf (als ze het aandurven om een buikje zo groot als een maiskorrel te riskeren) een halve portie vergeten-granensalade.

De serieuze zuiplappen, die zich verplaatsen tussen de pub en de drankwinkel, banen zich een weg langs het grote raam aan de voorkant als zeeplantjes die meedeinen in de opkomende vloed. Salades boeien hen niet, wat ik wel kan waarderen.

En dan is er nog de jongste groep klanten: de verwende klootzakken – sorry; reactief – van dat verdomde Green Pastures. Ze komen naar binnen met hun jagerspetjes en freaking mime-outfits. Ze hebben tinnen broodtrommels bij zich, of van die kleine ronde plastic emmertjes waar bouwvakkers vaak mee aan hun riem lopen, die bestemd zijn voor spijkers en zo. De artyfarty lui hebben daar hun krijt of penselen of pennen of veren of weet ik veel wat in zitten. Zij zijn al vrijwel onuitstaanbaar, maar het ergst zijn de modestudenten.

Je herkent ze direct. Ze dragen alleen maar zwart en hebben strak blond of strak zwart haar, een strakke pony of hun haar strak uit hun gezicht weggetrokken. Glimlachen: strikt verboden! Rode lippenstift voor zowel mannen als vrouwen. Ze variëren in omvang van dik tot dun, maar ze willen állemaal extreme controle over wat ze in hun mond stoppen.

Voorbeelden van de vragen die ik heb gekregen van Green Pastures-modestudenten:

'Waar komen deze groenten vandaan? Zijn ze lokaal? Hoe

lokaal precies? Als in, heb je zeg maar een afstand in kilometers voor me?'

'Heeft Chick Wiggins in Parksville deze gekweekt? Ik ben helemaal weg van zijn proces.'

'Zijn deze walnoten op de appelsalade niet genetisch gemanipuleerd? Hoe zit het met de appels? En de olie? Wat kun je me vertellen over de olie?'

'Is deze verpakking biologisch afbreekbaar?'

'Heb je je handen gewassen voordat je de sla aanraakte? Hepatitis is nogal een dingetje voor mij, weet je. Niet dat ik zeg dat jij het hebt of zo, hoor. Ik wil het gewoon graag zeker weten.'

Ja hoor. Deze vragen (en meer) zijn aan me gesteld door de modeleerlingen van Green Pastures, die getraind lijken te worden om de retailsector een zo groot mogelijke maagzweer te bezorgen. Het ziet ernaar uit dat die retailsector gaat bestaan uit mij en mijn soort als ik geen vak leer na het halen van mijn eindexamen. Ervan uitgaande dat ik mijn eindexamen háál.

Het verbaasde me dus niet dat het meisje dat naast me zat bij loopbaanontwikkeling het idee had dat ze geschikt was voor Green Pastures. Ze is extreem speciaal, supernep en gewoon onuitstaanbaar met haar roodgelipte, in pak gestoken belachelijkheid. Tijdens iedere les zit ze maar wat te tekenen in haar schrift, wat ik ook doe, maar zij doet het op een irritante manier waar ik heel reactief van word.

Ik trok de studiebeursbrochure naar me toe en zag dat het meisje een aantal deprimerende dingen in de kantlijn had gekriebeld, zoals: *Ik!*, *Mijn lot roept!* en: *Charlie Dean Designs!!*™®.

Er waren een heleboel uitroeptekens en schetsen van jurken, schoenen en patronen.

Toen ze weer kwam zitten, tikte ik met mijn vinger op de brochure.

'Dus, je smeert 'm van deze bende hier en gaat naar de School voor Verwende Nesten?'

'Ik hoop het,' zei ze. 'Ze hebben een fantastisch mode-lesprogramma. Naar zo'n school gaan zou een levensveranderende ervaring zijn.' Ook al was ze pas een minuut terug van de wc, toch trok ze een klein rond spiegeltje uit haar tas en checkte haar lipstick, waarschijnlijk om zich ervan te verzekeren dat die nog steeds bloedrood was.

Maar ze had wel gelijk. Hoe erg ik het ook haat om het toe te moeten geven: mensen die naar scholen als Green Pastures gaan, hebben een heel ander leven. Een beter leven.

'O ja?' zei ik. 'Ik heb altijd al interesse gehad in mode.'

Ze keek me aan en haar gladde, melkwitte voorhoofd fronste bijna.

'Echt?' vroeg ze voorzichtig.

'Ik bedoel, het is toch fantastisch? De glamour, de modellen, het geld. Al die dingen.'

Ze sloeg haar ogen neer naar de brochure, ongetwijfeld met zichzelf in overleg of ze op een andere plek moest gaan zitten.

'Mag iedereen meedoen aan die wedstrijd?'

Haar mond viel een paar centimeter open, maar ze antwoordde niet.

'Want aangezien ik heel erg van mode hou, doe ik misschien wel mee. Laat ik ze een paar van mijn outfits beoordelen, zien wat zij vinden. Wie weet word ik wel de nieuwe…' Ik kon zo snel geen designer bedenken. 'Hasbro,' zei ik, aangezien dat vast wel de naam van een of andere ontwerper is.

'Bedoel je Halston?' vroeg ze.

'Hij ook,' zei ik. 'Halston en Hasbro. Jules en Verne. Ik ben dol op al die lui. Hun outfits zijn echt, zo van, geweldig, vind ik.'

'Kun je naaien?'

'Is dat een grapje? *All day, all night*, zoals ze in dat liedje zeggen.'

'Wat?' zei ze, inmiddels een beetje geprikkeld. 'Ik bedoel, wát naai je?'

Dit meisje was een ongemakkelijk type. Trok haar mond zelden open. Ze zat daar gewoon alleen maar en zag eruit alsof ze uit elkaar zou spatten in vijfpuntige scherven als ze ooit om zou vallen. Maar nu had ik haar waar ik haar wilde hebben. Geïrriteerd. Mijn specialiteit.

'Je bedoelt, naast knappe meisjes? Een beetje van dit, een beetje van dat.'

Ze streek een vouw uit haar rok, die eruitzag alsof hij nog aan koningin Elizabeth had toebehoord. Wol. Plooien. Omaschoenen. Het complete plaatje.

'Je moet inderdáád meedoen,' zei ze. 'Ik ben benieuwd waar je mee zou komen. Misschien wordt het wel net zo goed als iets van Jules en Verne.'

Het 'loser' aan het einde van de zin was onuitgesproken, maar ik hoorde het luid en duidelijk. En het kon me geen bal schelen.

'Mag ik even het adres van de website van je overschrijven? Ik wil de deadline niet missen. Wanneer is het? Volgende week vrijdag?'

Zwijgend en mogelijk met een beetje tegenzin duwde ze de brochure mijn kant op. Toen ik het adres had overgeschreven, pakte ze hem terug, vouwde hem netjes dicht en stopte hem in een leren aktetas die even groot was als het spatbord van een bus, en dezelfde vorm had.

'Ik ben echt, echt gek op mode,' zei ik tegen de zijkant van haar gezicht. 'Het is zo belángrijk en betekenisvol. Ik hoop alleen dat je het niet erg vindt om wat extra concurrentie te hebben – hoe zei je dat je heette?'

'Charlie Dean,' zei ze. 'En ik juich concurrentie toe.'